Нова модель української освіти, на нашу думку, має базуватися на українській національній культурно-історичній традиції, теоретичних надбаннях української педагогіки, досвіді поколінь у самому широкому його розумінні. Вона повинна враховувати й відтворювати менталітет нації, народні звичаї і традиції

Моральні норми українця – це норми нового українського суспільства: екологічне ставлення до природи й довкілля, національна гордість, людська гідність, засудження рабства й зверхності, працьовитість і дбайливе ставлення до духовних та матеріальних цінностей.

Вчимося мислити, вчимося поборювати заскорузлі консервативні ідеї, долати глобалістичні стереотипи мислення, які гальмують розвиток нашої Української Держави.

Мінкова О., кандидат філологічних наук,
доцент кафедри української мови,
МДПУ ім. Б. Хмельницького

ПЕЛЮСТКИ ЧЕРЕШНЕВОЇ КВІТКИ

Черешневий ставний Мелітополь -
Несказанна відрада моя
Хто тебе так назвав “медовим”?
Де знайшли це співуче ім’я?
Вся земля твоя гордістю квітне,
Мов у травні заквітчаний луг
Од привабливих доньок привітних
І вродливих твоїх козарлюг.
Це ж вони образ твій відродили,
Вклали усміх в куточки повік
У обличчя омолодили,
Щоб не знав ти горя повік.

У цьому розкішному черешнево-медовому краї проживають найкращі люди на землі – представники більше ста національностей. Вони ніби гілочки могутнього дерева з міцним корінням двадцяти національних общин розкривають багатогранний культурний колорит у всій своїй взаємодії. У моїй уяві це величезна рожева куля, що виграває золотом на тлі блакитного неба. Це візитна картка рідного місця, це широкий контекст пересічення різних культур при збереженні національних особливостей. Для визначення цього феномену найбільш адекватним, на мою думку, є термін “інтеркультура”, який і відображає одну із суттєвих характеристик сучасної взаємодії культур. Синергетична основа інтеркультурної взаємодії може стати відліком у вивченні цього явища в різних контекстах, одним з яких є сучасний освітній простір, що несе в собі інтеркультурні тенденції.

Інтеркультурність – це лакмусовий папірець, який виявляє рівень загальної культури, освіченості, інтелігентності. А цим лакмусовим папірцем є не що інше як мова людини. Плекання високої культури мови – це

свідчення нашої любові і приязності до слова, до свого народу. Кожна нація повинна берегти і розвивати мову як унікальний феномен своєї культури. Не помилюсь, коли скажу, що культура – це людське дитя, бо вона має прогресивний зміст і слугує збереженню та розвитку людського у людини. Інтеркультурна історія Мелітопольщини дає блискучі зразки зміни розуміння взаємодії культур, де можна простежити тенденцію певної універсиалізації на прикладі інших культур, які вимагають осмислення, аналізу і втілення в освітній діяльності. Інтеркультурне розмаїття мого вербово-тополиного краю – це черешнева гілка, обліплена біло-рожевими квіточками, такими різними за формою, обсягом, але є прекрасними в своїй гармонії. Ця гілочка – душа цивілізації, це ніжність, схожа на білу хмаринку, це тихий блакитний струмочок, це дихання квітневого вітерця і надзвичайна мелітопольська толерантність. А вміння бути толерантними один до одного – це мистецтво, таке ж як добре грати на скрипці, малювати картини, володіти фаховим інструментарієм.

Назарук Ю., кандидат історичних наук,
викладач загальноосвітніх дисциплін МК ТГАТУ

КУЛЬТУРНО-ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ СТАНОВЛЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ В КОНТЕКСТАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО ВИБОРУ УКРАЇНИ

Соціально-культурні засади викладання історичних дисциплін у контексті українського сьогодення вказують на потребу якомога ширшого ознайомлення української молоді з тими деталями боротьби українського народу за власну незалежну державу, що виявляють ґрунтовність і тяглість цього руху в різних історичних епохах і соціокультурних ракурсах. Одним із засобів виконання такого завдання є популяризація біографічних досліджень, в яких відтворюється діяльність визначних діячів національного відродження, в діяльності яких переломилось багато культурно-історичних аспектів становлення української державності початку минулого століття і які по сьогодні лишаються дотичними до реалій українського сьогодення в контекстах європейського вибору України.

До їх числа належить відомий український громадсько-політичний діяч Олександр Філаретович Скоропис-Йолтуховський, який мав неабиякий вплив на формування ідеології та політики СВУ та, зокрема, на стосунки Союзу з українськими громадсько-політичними органами галицьких українців у період Першої світової війни, коли багато етнічних українців, мобілізованих царським урядом на війну, опинились таборах для військовополонених в Австрії і Німеччині. Зусиллями О. Скороциса-Йолтуховського й інших членів СВУ, було створено низку табірних культурно-освітніх організацій, які розгорнули активну діяльність для пробудження національної свідомості серед полонених українських вояків. Діяльності СВУ серед полонених українців у таборах Австрії та Німеччини, яка спрямовувалася